

Bosc màgic

Un relat de: [Montseblanc](#)

Quan s'apropa el Nadal, el bosc es torna màgic, no és com la resta de dies de l'any. La majoria del temps és natura... Flora i fauna. Però les setmanes abans de Nadal es transforma tot. I el bosc esdevé un lloc extraordinari on tot és possible, com si fos el decorat per al desenvolupament de fets fantàstics. La natura s'engalana, amb els fruits de la tardor, amb la brillantor de les primeres glaçades d'hivern. La vida respira més lent llavors, adormida gairebé, expectant. La sensació és que tot és possible, que tot pot passar, perquè és el moment.

Recordo quan era petita, un parell de setmanes abans del vint-i-cinc de desembre, el diumenge per la tarda després de dinar, la llum del sol declinant i el bosc humit i silenciós, acollint-nos als meus germans i a mi. Un pit-roig que saltironejava de branca en branca, sense perdre'ns de vista. Portàvem cistellets. I la màgia esdevenia al nostre voltant. La molsa no era molsa, era l'herba que estaria al voltant del Naixement. I els còdols del rierol servrien perquè les cabretes hi trisquessin. Un trosset de romaní era un avet per plantar a l'entrada de Betlem. I la farigola, una olivera. Les petites boletes vermelles dels galzerans eren tomàquets per oferir al Nen. I ens posàvem unes quantes glans a la butxaca, rates que corrien pel pessebre. Tot eren tresors i il·lusió.

Tornant cap a casa, els cistells ens pesaven i els havíem de portar amb les dues mans, vermelles, glaçades de recollir la molsa xopa, les ungles negres de la terra. Aspirant la fragància que totes les troballes conformaven. I els nostres alens dibuixats a l'aire que s'enfosquia, nuvolets vaporosos que ballaven davant les nostres boques, mentre ens afanyàvem perquè ja les primeres estrelles penjaven cristalls a les fulles més molles de les estepes.